

A C O R E

[Metadata, citation and similar papers at core.ac.uk](https://www.core.ac.uk)

Provided by Springer - Publisher Connector

Het is nu vijftien jaar geleden dat ik met enige schroom de functie van eindredacteur van het Bulletin Medisch Onderwijs (BMO) op mij nam. Mijn collega-redactieleden gaven geen enkele reden tot deze schroom, toch voelde ik mij een jonkie tusschen van zeer ervaren onderwijssmensen. Het Bulletin was een initiatief van een aantal leden van het NVMO-bestuur: Casper Bleys, Herman van Rossum en Maarten Verwijnen. Het paste qua stijl en inhoud bij de vereniging uit die tijd: 'creatief en prikkelend', maar ook 'klein maar fijn'. Het ledenaantal van de vereniging begon voorzichtig toe te nemen en er ontstond behoefte om een regelmatig verschijnend tijdschrift te hebben als medium voor informatieuitwisseling. Het leek mij wel een leuke uitdaging. Door de inspanningen van de redactie en het feit dat zij ook vaak auteur waren, lukte het om vier keer per jaar een tijdschrift te produceren. Alle artikelen werden in die tijd in Café het Poortje aan de Bijlhouwerstraat besproken. Dat was buitengewoon leerzaam, omdat er een onderwijs sfeer was. Het doel was om artikelen te verbeteren en door het debat kwamen er goede concrete suggesties.

In 1989 werd een volgende stap gezet. Douwe Bouter uit Groningen nam de layout op zich. Door impliciete subsidie van de Vakgroep Algemene Chirurgie konden we een aantal jaren een heel mooi BMO uitbrengen. De teksten van de papers werden zorgvuldig gecorrigeerd door Mereke Gorsira. Vele artikelen zijn door haar handen gegaan en sterk verbeterd voor een laatste check aan de auteurs voorgelegd.

Begin jaren negentig was het niet meer mogelijk om met impliciete steun te werken. Werkzaamheden moesten doorberekend worden. Daarvoor was het budget van de vereniging te klein. Er moest een eenvoudiger lay-out komen en daarnaast was er de wens om het BMO onder te brengen bij een uitgever. Na enig zoeken was de Universitaire Pers Maastricht bereid om het tijdschrift in haar fonds op te nemen. Ineke Wolfhagen nam het eindredacteurschap over. Onder haar leiding stabiliseerde het tijdschrift zich. Door haar vele goede contacten en de constructieve feedback aan auteurs was er een constante stroom bijdragen.

Eind jaren negentig bleek uitgeverij Bohn Stafleu Van Loghum bereid om het tijdschrift te gaan uitgeven. Dit was voor het Bestuur van de NVMO aantrekkelijk, omdat zij een landelijk bekende uitgever zijn. Door hun contacten konden zij ook helpen bij het uitbreiden van het ledenaantal. Het Bulletin was inhoudelijk inmiddels ook toe aan een naamsverandering. Het ging voortaan Tijdschrift voor Medisch Onderwijs (TMO) heten. Om deze transitie te begeleiden mocht ik de fakkel van Ineke weer terugnemen. TMO komt nu zes keer per jaar uit. Er vindt peer review plaats. Het komt bij 700 leden.

Voor mij is dit het laatste TMO, ik neem afscheid. Er is natuurlijk nog veel te verbeteren aan TMO. Dat is een uitdaging voor auteurs. Zij bepalen immers de inhoud. Ik heb alle vertrouwen in de redactie en de nieuwe hoofdredacteur Jan Borleffs. Als zij kopij van u krijgen zal het netjes in TMO komen.

Ik heb veel geleerd van het werk als redacteur. Zelf wist ik al dat schrijven moeilijk is. Het gaat niet altijd vanzelf en vaak kost het gewoon bloed, zweet en tranen. Je leert er wel heel veel van. Het is een ideale vorm van bij- en nascholing. Je moet de literatuur goed bijhouden en kunnen beoordelen. Mooie redenaties, die het in een voordracht goed doen, vallen soms in duigen als je de redentie in de literatuur wilt inbedden.

Ik heb geleerd dat schrijven voor veel collegae moeilijk is. Het proces is bijna te vergelijken met een zwangerschap. De zo gewenste bevruchting lukt niet altijd. Als het dan wel gelukt is, komt het niet altijd helemaal goed. Als de geboorte goed gaat, ben je daarna zeer kwetsbaar voor commentaar en opmerkingen. Deze analogie

klopt alleen in grote lijnen. Schrijven lijkt op zwangerschap en bevalling, maar is nog moeilijker, omdat er bij een zwangerschap veel autonome processen zijn die er bij schrijven helaas niet zijn. In elk geval zijn auteurs over het algemeen net zo gevoelig als vrouwen en mannen in en naast het kraambed. Het geven van constructieve feedback om te proberen de boodschap van een artikel beter uit de verf te laten komen, heeft mij ook veel geleerd.

Kortom, ik kijk terug op een boeiende en leerzame periode en ik zal vanuit een andere functie het TMO blijven koesteren, zonder daarbij de redactie voor de voeten te lopen.

Albert Scherpbier